

Leden

Po cestách zavátých a po silnicích
rod opuštěných bloudí.
Sychravé zimy dlátem bolesti
monogram bídy ryly v jejich tělo,
a tak jdou světem.

Vyjde-li hvězda, pro ně nesvítí.
Betlém jim shořel.

Jen v bludných kruzích šlapou boží zemi
a jímí stéká jim chladnými krůpějemi
po tvářích dětsky vzpurných.

Hospodu teplou večer jim dej, Pane,
a plnou mísu
a slovo dobrých lidí.

Únor

Kdo ticho miluješ a samotu
a v lesích hlubokých a v míru sněžných
polí
nasloucháš rytmu života,
zda někdy neslyšíš
hlas hlubin?

Zní z dálky karneval vražd, krve, umírání.
Mlčení země bolí.

Však dole
tep srdce chvěje se a skrytý pramen
z temnot
dere se k světlu.

A píseň mladých vod
tvé srdce opije a hlavu štěstím zmámí,
že v zoufalství snad, ve víře však nejsme
sami.

Duben

Veselé jarní přeháňky
a první boží duha nad krajinou!

Rozsívku složil hospodář
a důvěřivě
obchází půdu, do níž síl.

Snad přijdou mrazy. Ale setba svatá
se neporuší.
Neb zákon jediný jest klíčiti a růst,
růst za bouří a nepohody
všemu navzdory.

Rozšafní dědové se hřejí u kamen
a přemílají starou moudrost, staré zvyky
a staré pranostiky.

Květen

Jdem všichni, s ženami a dětmi
a se snem předků.

Jdem slunce přivítat, jež vyvolala ze tmy
modlitba věrných pokolení
a práce.

V rosnaté trávě tančí naše děti,
bratrský řetěz rukou spjal je v kruh.
V té budoucnosti záští není
a z jejich písní zpívá družný duch
a mluví k otcům.

Neb nikdy bojovník,
ať za pluhem jde, nebo buší v kov,
vítězit chce-li, nesmí zhrdat bratrem.

Březen

Na naší studni ráno hvízdal kos.
Jde jaro, jde jaro.

A když jsem okno na sad otvíral,
šeptaly pukající pupeny:
Jde jaro, jde jaro.

Bez chvěje se a hrůsně čekají.
Jde jaro, jde jaro.

Zas novým třpytem rozkvétá ti vlas
a nových kovů naplil se tvůj smích.
Jde jaro, jde jaro.

Bože můj,
obnoviteli, obroditeli,
na srdce v sněhu pamatuj.

Červen

Jaromírovi

Stín stromů zelený tě na svět uvítal,
zahrada jarní tišila tvůj pláč.

A s každým červnem vzpomínáme,
co ti ten první dal,
a s tebou koupáme se v jeho slunci.

Sen matky tvé a otce se snem lidu kvete
i tebe vepjal v řetěz čarovný,
kde hlad a bída umlká,
kde mizí vše, co bolí člověka
a hněte.

Sni, hrej si v červnu svém. Vy všechny
děti, sněte
domova nejpyšnější sny,
než řekne velký den: Jsem naplnění,
procitněte!

Červenec

Svatý stín strážný bdi nám nad domovem,
hlas jeho slyšet v tichu: Pamatuj!
A v šumu listů, v chladné písni vod
hlas jeho slyšíš, slyšíš doprovod:
Pamatuj!

Ne záře hranice, jen víra, zápal tvůj,
čin s mužným slovem
ať provází tě po Čechách.
Ne bengál vyľhaný, jen tichý stálý plamen
ať hoří v duších.

Svatý stín strážný bdi nám nad Čechami
a děti v kolébkách
nám posvěcuje vzdušným pocelem.

Říjen

Ty bože révy, který posíláš
paprsky slunce na nahité hrozny,
na zlaté hrozny, hrozny fialové,
buď milostivý.

Po teplých stránkách vzpínají se k tobě
vášnivě keře roztančeným gestem,
zpívají, mluví, hovoří a prosí,
bys dal jim oheň, aby rozdaly jej,
bys vdech jim radost, aby vzkvetla v očích
zkalených trudem.

Neb my jsme lidé mltí
a pro tvou slávu mlujeme víno
a s čišť jen se naše srdce pomodlí.

Srpen

V zahradu uzavřenou světu
šum klasů zavívá a voní živným chlebem.
Pokojná píseň žní jde po polích
a pod ohnivým sluncem
blažený pot si stírá človek.

Zdaleka slyším vrata dusných stodol,
jako by skřípal zuby.
Neviditelná ruka loupežná
se podepřela o kalenec
a čeká.

A přece mlčím, nevykřiknu v ticho.
Nad námi hlavy naklánějí bdíce
hodiny samot našich, slunečnice.

Listopad

Vy štědré stromy zahrad i vy podle cest,
jež vztýčujete ramena
k obloze šeré, k nebi beze hvězd
v dnech dušičkových do mlh vždy nových,
váš smutek žiji.

Úroda vaše voní pod střechami,
radostná těšitelka dětí.
Jste se zemí a s nebem samy
a jenom zřídka bludné ptáče sletí
v koruny oddané a čekající.

Zas přijde květ i plod.
Však za vichřic hlas touhy jediné z vás
vane:
Vzplát na tvé hranici, ó Pane!

Září

Můj bratr dooral a vypřáh koně.
A jak se stmívá,
věrnému druhu hlavu do hřívý
položil tiše, pohladil mu šiji
a zaposlouchal se, co mluví kraj.

Zní zvony z dálky tichým svatvečerem;
modlitba vesnic stoupá chladným šerem.
Duch země zpívá: úzkost, víra, bolest
v jediný chorál slily se a letí
k věčnému nebi.

Svatý Václave,
nedej zahynouti
nám ni budoucím.

Prosinec

Šla do Betléma rovná cesta,
zářila hvězda, všechno bylo prosté.
A za nábožných písní
sny otců našich věčně putovaly
po starém mostě.

Byl, nebyl Betlém?
Však na tom mostě rozmarný roste
a poutníkůvé věrní tiše obrátí se,
když místo spasilce
čeládku chlěvní najdou.

A vracejí se domů s vírou,
že za rok hvězda stane jistě nad Betlémem
a ta již neoklame.